

Светулка

Училищен електронен вестник

В този брой:

- Актьорите от театралното студио
- За родителските срещи
- Лично творчество

В броя още четете:

С почит към родното училище	2
От любов към народната песен	2
Родителските срещи като необходимост	3
Конкурс "Дърво с корен"	3
Златна есен	3
Есенен поход	4

Брой 17

ноември, 2015 год.

Големите малки актьори

В този брой на вестника ще Ви разкажа за нашите актьори – третокласници от неофициалното ни театрално студио. Те са различни по характери, но едно нещо ги сближава – удоволствието, което откриват на сцената, желанието да се превъплъщават в различни роли. Ще Ви ги представя накратко.

Елена може и да е малка, но още от първи клас играе в училищните пиеси наравно с по-големите ученици. Бързо научава репликите и все пита кога ще репетираме. Освен това участва и в литературни конкурси и има вече две първи места в Национални конкурси за проза.

Момиченцето с широката усмивка е Вики, но всички я наричаме Феичката. Защо ли? Ами защото веднъж, търсейки дечица за театралната група, тя ми каза:

- Госпожо, искам и аз да участвам!

- Каква искаш да бъдеш? – попитах я аз, но в ума си прехвърлях вече каква роля бих могла да й дам.

- Феичка! – отговори ми тя.

Как да откажа на такава мила молба? Разбира се, промених сценария и включих роля на феичка. Тя доказа, че има талант и стана една от най-добрите млади актриси в училище. Яви се и на кастинг, спечели го и получи роля на по-голяма сцена.

Това слабичко, синеоко момиченце с червени панталони е Йоанна. И тя е много специална. Нейните таланти са насочени в областта на народното пеене. Въпреки крехката си възраст, тя има много участия в регионални и национални конкурси, печели призови места и има цял куп грамоти. Но успехът има своята цена. При нея това са всекидневните детски игри, от които се лишава, за да може да посещава вокалния си педагог и да репетира.

И накрая (нали все пак е кавалер!) – малкият Александър. Винаги старателен, внимателен, пълен с желание и будна фантазия, чакаща само да бъде насочена в определена посока. Точно заради нея, фантазията, той спечели първа награда в Национален литературен конкурс. Неговите предпочитания обаче са повече в областта на английския език и може би ще се развие в тази посока.

Нека припомним драматизациите, в които са участвали- "Добрата вещица", "Дядовата ръкавичка", "Бабо, разкажи ми", "Бърканица от приказки". Всички те бяха приети с ентузиазъм, накараха децата да се влюбят в театъра и да очакват всеки един празник с нетърпение. В момента репетира за патронния празник.

Кога не забелязваме едно дърво? Когато е сред други дървета, в гората! Така е и в големите училища! В тях трудно се забелязват дарбите на децата. Откриването на такива ученици и развиването на техните таланти е едно от предимствата на малките училища като нашето. Обръщаме внимание на всяко дете и търсим в него специалното, различното, за да го извадим на светло и развием заложите му.

Виктория Жекова - ст. преподавател и ръководител на театралното студио

В "Бърканица от приказки"

Елена и Теодора - две сестри на сцената

Алекс в ролята на Кумчо Вълчо

Момент от "Добрата вещица"

“Образованието не приключва с училището. То продължава неумолимо нататък до края на живота.”

П. Устинов

Част от обновената училищен двор

С почит към родното училище

В началото на месец октомври се проведе едно много мило и вълнуващо мероприятие - бивши ученици, чествачи **седемдесетгодишен юбилей**, се срещнаха в своето първо училище, за да си припомнят училищните дни, отминалото детство, да споделят моменти от житейския си път, радостите и неволите през изминалите години.

На срещата присъстваха и техните първи учителки г-жа М. Иванова и г-жа М. Георгиева, които вече са над 80-годишни, но са запазили благородното излъчване, характерно за учителската професия, здрав и свеж вид.

В поздравителен адрес до рождениците г-жа Симова каза:

През годините Вие, със своя всеотдаен труд по работните си места и чрез своите семейства доказвахте, че образованието и възпитанието, което сте получили в нашето училище, са стойностни. Вярваме, че придобитите ценности - любов към род, Родина и родно училище - сте възпитали и у своите деца, внуци и правнуци!

Честит юбилей!

Редакцията на вестник “Светулка” се присъединява към поздравленията и им пожелава още дълги години живот и крепко здраве, за да се радват на плодовете на своя труд.

От любов към народната песен

Ще Ви разкажем за Йоанна от 3-ти клас. На пръв поглед тя е дете като всяко друго, но всъщност не е съвсем така.

Закърмена още в ранна възраст с любов към фолклора, днес тя вече е изявена, млада народна певица, натрупала е опит и гледа напред и нагоре към голямата сцена. За нейния талант може да съдим по голямата папка с грамоти, медали и отличия, получени от различни конкурси, в които тя участва още първи клас. Ето някои от тях: XVI събор на ваяшки и други народни певци и свирачи “Гермето” с. Голица общ. Долни чифлик – първо място; XVI детско-юношески театрален фестивал – първа награда за вокално изпълнение; Международен детско-юношески фестивал-конкурс “Свят, изкуство и море” - КК Златни пясъци – първа награда и звание лауреат за индивидуално вокално изпълнение в категория фолклор; II Национален фолклорен събор “С песните и танците на Тракия” - второ място; 2 –ро място в Международен конкурс на изкуствата “Радост на брега” - Ахелой; VI събор за автентичен фолклор “Тополи пее и се смее” – трета награда и още много други. Последното й участие е в Морско надиграване и надпяване “На мегдана в Албена”.

Самата тя споделя: *Много обичам сцената и народната музика. Харесва ми обстановка, възбуденията покрай всяко участие, срещата с нови хора и места. Най-трудно ми беше на Националния фолклорен конкурс “Забеляло ми агънце” - много хора, участници и зрители, напрежението беше огромно, а журито - твърде строго. А най-забавно ми беше на конкурса “Радост на брега”! Там имаше много деца на моята възраст, приятелите ми се и дори играхме заедно.*

Всяка седмица малката Йоанна посещава своя музикален педагог - Павлинка Тодорова, която я обучава в народното пеене, репетира песни, заучава текстове. Освен това тя участва и в женската певческа група към читалището в с. Куманово заедно със своята баба. От нея тя е наследила любовта към народното творчество, пак от любов към него се лишава от някои естествени детски дейности - игрите с приятели.

Пожелаваме й успех и на предстоящите фестивали. Знаем, че тя ще успее, защото любовта към фолклора е в сърцето и душата й; че някой ден ще я гледаме на голяма сцена! Пожелаваме й още никога да не забравя родното училище и своите корени - където и да отиде!

Родителските срещи като необходимост

Родителските срещи са утвърдена форма на общуване между учители и родители. Те се провеждат по график, утвърден от Директора в началото на учебната година.

На 13.10. беше проведена първата среща. Както винаги на нея присъстваха **твърде малко родители**. Причините за това са различни – ангажираност на родителите, липсата на транспорт и финансови средства, а понякога и нежелание за личен контакт с учителя и незаинтересованост спрямо успеха и поведението на децата си. За улеснение на родителите от с. Осеново (тъй като това е най-многобройната група) беше изпратен училищният автобус, но малко родители се възползваха.

Присъствието на родител е от съществено значение в процеса на обучение, за да може да се уеднакви подходът към поведението и ученето на децата в училище и у дома, особено когато ученикът изпитва затруднения в учебния процес или има някакви притеснения от различен характер. В нашето училище е утвърдена практиката на консултации с родители по график. Но те биха могли да дойдат и в друго, удобно за тях време, за да обсъдят наболели проблеми или просто да споделят проблеми от различно естество. Малцина обаче са тези, които го правят.

Време е родителите да покажат искрената си ангажираност и интерес към най-важното в едно общество — децата и тяхното обучение и възпитание, да бъдат активна страна в сложния процес учители - ученици - родители! **Защото това са нашите деца!**
Виктория Жекова - старши учител

Да се знае, да се
помни,
че България е
жива!
На будителите
скромни бълга-
ринът китка
свива!

Наше участие в конкурса "Дърво с корен"

За шести пореден път Фондация "ЕкоОбщност" организира конкурса "Дърво с корен". Чрез него научаваме историите на специални български дървета, прави ги известни извън границите на страната ни. Номинациите ще бъдат разгледани от жури, което ще излъчи 10 финалисти. Те ще участват в онлайн гласуване, което ще се проведе от 1 до 30 ноември 2015 г. Победител ще стане дървото, събрало най-много гласове в съответната категория.

Дървото, с което нашето училище участва в конкурса, е орехът в двора. Той е на възраст около сто години и е съществувал още когато на мястото на сградата е бил селският мегдан.

Ето какво казва за него г-жа Симова:

(...) *Поглеждам как днес учениците търсят под него паднали орехи и си спомням... «Хвани ме, ако можеш!», «Дай коз!», «Пу! Открий ме!»... «Посрещни ме! Прегърни ме! Целуни ме!»... Думи, преминали забравата на годините; тези думи днес ми нашепват листата на ореха, припомняйки ми едно щастливо време! (...)*

Признава, че орехът привлича като магнит и я кара да се замисли за смисъла на „корените“ и стремежа да ги запазиш - въпреки всичко и всички! Силно се надяваме нашето дърво да бъде сред финалистите! А защо не и да бъде победител!

Триделното
разклонение в
основата е
отличителната
черта на нашето
дърво!

Златна есен

Първа награда в Национален конкурс "Златна есен"

Дойде време жаркото Лято да си тръгва. То с нежелание пое назад, към дома, за дълга почивка. Но пътят не беше кратък и докато си отиваше, сутрините започваха да стават все по-хладни. Тогава Есента се събуди, протегна се и излезе навън. Навсякъде беше зелено, слънцето грееше, в небето плуваха бели облачета и се чуваха птичи песни. В далечината видях Лятото, което си отиваше. Помаха му за довиждане, знаеше, че скоро няма да се видят. След това се огледа наоколо. Колко много работа имаше за вършене! Трябваше да премени света, да прибере реколтата, да подготви земята за дълга зимна почивка.

Слезе бързичко надолу към равнините.

Най-напред събра щъркелите. Каза им:

- Мили мои, дойде време вече да тръгвате! Чака ви дълъг път през планини и морета, затова не губете време. Последвайте своя водач и тръгвайте!

Щъркелите се спогледаха, заклатиха глави в съгласие, затракаха с клюнове. Започнаха да се събират на ята и една ранна утрин се понесоха на юг, към топлите страни.

(Продължава на следващата страница)

Честит
втори рожден
ден на вест-
ник
"Светулка"!

ОСНОВНО УЧИЛИЩЕ
"СВЕТИ КЛИМЕНТ
ОХРИДСКИ" С.
КИЧЕВО, ОБЩ.
АКСАКОВО, ОБЛ.
ВАРНА

Редакционна колегия:

Александрина
Красимирова - 7 клас

Ванеса Тодорова - 7 клас

Сафрон Елуиз Таунли -
7 клас

Виктория Жекова - старши
учител

Тел. 052/ 673-264
oukichevo@abv.bg
<http://oukichevo.uchenici.bg>

Скъпи родители,

Ако мислите за споделимостта на своите деца и желаете те да бъдат здрави, възпитани и добре обучени – доверете ни се! Не е късно да ги запишете при нас! Село Кичево се намира само на 12 км. от

Най-хубавото училище на света – това е нашето, родното училище!

Златна есен

След щъркелите Есента отиде и при лястовичките. Те вече бяха накацали по жиците и чакаха знак, за да потеглят. Рече им:

- Цяло лято веселихте с песните си гората и хората. Отгледахте своите малки и е време вече да напуснете родните си места. Идете в топлите страни, докато мине лютата зима, а напролет елате пак!

Лястовичките зацвърчаха, сякаш казваха:

- Довиждане, довиждане на всички!

След това есента отиде при плодните дървета, дъхна и с дъха си накара плодовете да зреят. Тя ги погледна радостно, защото това бяха нейните дарове за хората.

Отиде при другите дървета, дъхна върху тях и дрешките им започнаха да се променят в златно-жълто, кафяво, оранжево... Гората сякаш пламна! Не след дълго първите пожълтели листенца се сбогуваха с другарчетата си, отронваха се и политаха към земята, трупайки дебел шарен килим.

Есента поседна на меко под дърветата. Искаше мъничко да си почине и да послуша шепота на листата. Беше толкова хубаво! Притвори очи и се замечта. Ето, тя помага на хората, защото ги обича! Дава им своите плодове, праща им напоителни дъждове! Сега беше нейното време!

Докато тя си почиваше, плодовете вече бяха узрели и хората започнаха да ги прибират. Но те сякаш никак не бързаха! Изглежда си мислеха, че имат време. Само че Есента не мислеше така. Нямаше никакво време! Имаше толкова много работа още по полетата и нивите!

Като видя, че хората не бързат, тя стана мъчно. Натъжи се и заплака. Слънцето се скри зад дебели черни облаци, спуснаха се мъгли, заваляха проливни дъждове. И така – седмица, докато не реши, че трябва да им прости. Топлото слънце отново се усмихна, изсуши земята и даде време на хората да приберат реколтата. А те този път бързаха, защото вече знаеха, че отново може да завали. В полетата тракторите бумтяха, подготвяха земята за сеитба.

Стада овце блееха по полетата и се наслаждаваха на последните стръкове свежа зелена трева, преди да ги е попарила сланата.

Натъжена, че нейното време свършва толкова бързо, Есента гледеше наоколо. Скоро тя ще си отиде, за да отстъпи място на снежната, студена Зима.

Елена Стоянова - 3. клас

Есенен поход

На 28 октомври времето най-после ни позволи да проведем ежегодния поход до близка местност. Тази година той беше до Беклемето - местност, обрасла с широколистна и борова гора, с чешма и обособени места за хапване.

Щури игри, викове, смях и барбекю - това прави походите очаквани с нетърпение не само от учениците, но и от учителите. А междувременно поученолюбивите наблюдаваха отблизо промените в природата, други събираха шипки за чай, трети пък подбираха по-красивите шишарки, от които да направят коледна украса.

